

РЕШЕНИЕ

№ 40562

гр. София, 20.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 23.09.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **5959** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и е образувано по жалба на В. Б. М. ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. З. С., съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП № 933 от 04.05.2026 г., издадена от А. С. С., на длъжност младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на В. Б. М. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца. В жалбата са изложени съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорената заповед поради издаването ѝ при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в нарушение на материалния закон и необоснованост. Оспорва се, че на соченото място, дата и час се е осъществило ПТП с участието на жалбоподателя В. Б. М., в този смисъл се твърди, че описаната и възприета фактическа обстановка не отговаря на истината, същата е непълна и необективна, няма осъществено ПТП съгласно съдържанието на оспорената ЗППАМ по смисъла на П.. 6, ал. 1, т. 30 от ДР на ЗДвП. Твърди се, също така, че не са изяснени, установени и доказани по безспорен начин всички необходими обстоятелства по случая съгласно законовите изисквания. Сочи се, че АУАН, въз основа на който е издадена оспорената заповед, е съставен на 04.05.2026 г., а

описаното нарушение е извършено на 27.10.2025 г., т.е. повече от 6 месеца от описаното нарушение, в които административният орган е разполагал с цялата необходима информация и не е предприел каквито и да било действия в изпълнение на нормативно предоставените му правомощия. Искане се от съда да отмени оспорената ЗППАМ.

В съдебно заседание и в депозираните по делото писмени бележки, оспорващият, чрез процесуалния си представител по пълномощие адв. С., поддържа жалбата по изложените в същата съобщения. Допълнително се сочи, че по делото не е установено по безспорен начин самото твърдяно ПТП, както и всички елементи на соченото нарушение, по делото не са събрани доказателства как е настъпило ПТП, какви са причинените имуществени вреди, кога и как е установено, че оспорващият В. Б. М. е напуснал местопроизшествието, в този смисъл се твърди, че липсва каквато и да било фактическа конкретизация и доказателства (протокол за ПТП, скица, снимков материал, видеозаписи, непосредствени възприятия от актосъставителя или други годни доказателствени източници), което от своя страна води до липса на установяване и доказване от административния орган на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ. Претендира се присъждане на направените по делото разноски съгласно списък, който се представя.

Ответникът Младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в депозираните по делото писмени бележки, чрез процесуален представител по пълномощие, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага съобщения, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на неговата компетентност и съгласно законоустановените му правомощия. Изложеното от административния орган кореспондира с установеното от фактическа страна, като правилно са изложени санкционните норми, които съответстват изцяло на извършеното нарушение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Релевира възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Производството е започнало със съставяне на Акт за установяване на нарушение (АУАН) серия АД № 0619071 от 04.05.2026 г. от А. С. С., на длъжност младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) за това, че на 27.10.2026 г. около 17:40 часа в [населено място], [улица]и [улица]В. Б. М. като водач на лек автомобил О. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на фирма „Райд Шеър България“ АД, като невинен участник в ПТП с лек автомобил Пежо с рег. [рег.номер на МПС] не остава на местопроизшествието и не уведомява органите на МВР по територия. АУАН е съставен на основание чл. 40, ал. 1 и чл. 43, ал. 1 от ЗАНН по данни от М. Г. и Д. Д.. Актосъставителят е приел, че с деянието си В. Б. М. е нарушил разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, според която разпоредба водачът на ППС, който е участник в ПТП, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди: а) да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието; б) ако между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те преместват превозните средства, така че да не възпрепятстват движението и попълват своите данни в двустранен констативен протокол за пътнотранспортното произшествие; в) ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат

местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания, като не употребяват алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози до пристигането на контролните органи. Приложени като доказателства са съставеният АУАН, сведение от другия участник в ПТП, докладна записка и скица на ПТП. В сведението на другия водач е записано, че на 27.10.2025 г. около 17:40 ч., идвайки от гара Искър от Семинарията към гара Пионер (на „С. шосе“ 50 метра пред гара Пионер) при маневра от лява към дясна пътна лента е бил ударен от автомобил О. корса с рег. [рег.номер на МПС] . Не са посочени щети на автомобила. В докладната записка, изготвена от младши инспектор в 01 група „ПК“ 01 сектор „ОКПД“ при ОПП-СДВР, същият заявява, че около 19.15 часа на 27.10.2025 г. е бил изпратен на адрес от ОДЧ, където е установил лицето Д. Д., който е съобщил за реализирано ПТП, не са посочени и описани щети. Към докладната записка относно посетено ПТП около 19.15 часа е съставена скица за ПТП, не са описани щети. По делото са приети доказателства от Дирекция „Национална система 112“ за постъпили обаждания към телефон за спешни повиквания 112 на 27.10.2025 г. около 17.40 часа относно инцидент ПТП в [населено място], [улица]и [улица]между лек автомобил пежо с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил О. с рег. [рег.номер на МПС] от лице, представящо се като Д. Д. в 17.59 часа и 18.22 часа, съгласно които автомобилът на Д. Д. е бил ударен от автомобила на жалбоподателя, след ПТП Д. Д. е напуснал мястото на извършването му, след което се е върнал. В декларацията си жалбоподателят е заявил, че на 27.10.2025 г. е управлявал МПС О. корса с рег. [рег.номер на МПС] , по [улица]на светофара при гара Пионер, докато се е движел в дясната лента, от лява лента е навлязъл автомобил, той е натиснал рязко спирачка и не е имало съприкосновение между управляваното от него МПС и другото МПС, твърди, че не е осъществено ПТП и двата автомобила са продължили движението си. На 04.05.2026 г. на В. Б. М. на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП с оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП № 933 от 04.05.2026 г., издадена от А. С. С., на длъжност младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца. Оспорената заповед е съобщена на В. Б. М. на 04.05.2026 г., жалбата е подадена в Административен съд София-град на 18.05.2026 г.

Въз основа на установеното, съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от

закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т. е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. "а" и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи. Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма и формално съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК – издател, адресат, фактическо и правно основание, разпоредителна част и указания относно реда за обжалване. Не се установяват пороци във формата на акта, които сами по себе си да обосновават неговата отмяна.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Настоящият състав приема, че оспореният акт е издаден при съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон.

Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, както се посочи по-горе, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „бб“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „бб“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че на 27.10.2026 г. около 17:40 часа в [населено място], [улица]и [улица]В. Б. М. като водач на лек автомобил О. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на фирма „Райд Шеър България“ АД, като невинен участник в ПТП с лек автомобил Пежо с рег. [рег.номер на МПС] не остава на мястопроизшествието и не уведомява органите на МВР по територия, с което е нарушил задълженията си като участник в ПТП. Т.е. в случая фактическото основание, възприето от административния орган, е че жалбоподателят е реализирал е ПТП с друг лек автомобил и след това е нарушил задълженията си като участник в ПТП. Именно тези фактически констатации обуславят приложението на принудителната административна мярка. Т.е. в случая съобразно констатираното от издателя на АУАН нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП мярката от вида на процесната по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП е приложена за извършено арушение по чл. 175, ал. 1, т. 5 от закона и конкретно за неизпълнение на задължението на водача на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие.

При съдебно оспорване на заповед за прилагане на принудителна административна мярка на основание чл. 170, ал. 1 от АПК именно административният орган носи доказателствената тежест да установи по делото съществуването на фактическите основания, послужили за издаване на акта, както и спазването на законовите изисквания при постановяването му. В настоящото производство на ответника изрично е указана тази доказателствена тежест с разпореждането за насрочване на делото. При условията на пълно и главно доказване ответникът е следвало да установи фактическите основания за издаване на акта, респективно наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, под. „бб“ ЗДвП, а именно, че жалбоподателят реално е участвал в ПТП и съзнателно е напуснал мястопроизшествието. Нормата на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП изисква съзнателно (виновно) неизпълнение на задълженията. За да е съставомерно деянието, водачът трябва да е възприел съприкосновението между автомобилите (визуално, чрез звук или удар) и въпреки ясното съзнание, че е участник в ПТП, умишлено да е напуснал мястото. Доколкото в тежест на правоприлагащия орган е да установи и да докаже съществуването към датата на издаване на оспорения акт на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, съдът намира, че в случая не се установяват по безспорен начин релевантните факти, възприети от административния орган. Това, освен, че сочи на допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при постановяването на оспорения акт от гледна точка на изискването по чл. 35 от АПК за изясняване на всички релевантни факти и

обстоятелства и на чл. 7 от АПК (принцип за обективност), обуславя и недоказаност на елементите на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ. В този смисъл допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ по отношение на жалбоподателя.

На първо място, от представената административна преписка се установява съществуването на спор относно самото настъпване на твърдяното пътнотранспортно произшествие. Жалбоподателят последователно оспорва да е реализирал ПТП, както и да е осъществил вмененото му противоправно поведение. Независимо от това, по делото не се установява административният орган да е извършил действия по допълнително изясняване на спорните факти чрез проверка, оглед или друг способ за събиране на обективни доказателства. Липсва каквото и да било описание на твърдяното ПТП в конкретния случай. Съдът намира, че в случая не е установено надлежно изискването на чл. 171, т. 1, буква „з“, „бб“ от ЗДвП, доколкото липсват убедителни доказателства, че точно на описаното място и в посоченото време е налице реализирано пътнотранспортно произшествие, в което жалбоподателят е участвал като водач и е напуснал съзнателно мястото с цел да осуети установяването на релевантните факти. В преписката не се съдържат доказателства, които сами по себе си и в своята съвкупност да установяват по несъмнен начин настъпването на ПТП именно по начин, време и място, описани в заповедта. От представените документи се установява наличието на АУАН, докладна записка и сведение, но самото наличие на такива документи не освобождава административния орган от задължението му да докаже материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ. Процесната ПАМ е приложена повече от пет месеца след твърдяното нарушение на 27.10.2025 г., като от преписката не се установява в този период да са били предприети достатъчни действия за пълно и обективно изясняване на спорната фактическа обстановка. При наличие на изрично оспорване от страна на жалбоподателя относно самото осъществяване на нарушението административният орган е следвало да положи необходимата процесуална активност за събиране и проверка на относимите доказателства, така че фактическите основания на акта да бъдат установени по несъмнен начин. От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят не е възприел осъществяването на съприкосновение с другото моторно превозно средство, липсват данни, които да опровергават тези негови твърдения и доказателства, от които да се направи категоричен извод, че същият е имал знание за евентуално причиненото пътнотранспортно произшествие и въпреки това съзнателно е напуснал мястото на произшествието. От приобщените по делото доказателства не може да се установи и това, че е изпълнено изискването за повреда на описаното в АУАН превозно средство и/или за наличието на някакви материални вреди, които да са в пряка и непосредствена причинна връзка с управяването на автомобила на жалбоподателя на процесната дата и час на описаното място. По делото не са ангажирани никакви доказателства, че по автомобила на жалбоподателя и другия участник в ПТП има щети, не е извършен оглед на автомобилите с оглед установяване наличието на щети по тях, липсва и протокол за реализирано ПТП. Оспорената заповед се основава на формално съставени документи по непроверени чужди твърдения, без да е извършена реална проверка на фактите по случая (конкретно участието на жалбоподателя в ПТП) и без да е направен оглед на автомобила му. В мотивите на заповедта административният орган е възприел като установен спорен факт

реализиране на ПТП и неизпълнение на задълженията на участник в такова произшествие, без по делото да са ангажирани достатъчно убедителни обективни доказателства, които да подкрепят този извод. При наличие на спор относно основен факт и при носена от органа доказателствена тежест последиците от недоказването следва да останат в неговата правна сфера. Като е издал заповедта въз основа на едностранчиви и непроверени данни, без да обсъди и декларацията на жалбоподателя и да събере каквито и да било доказателства, административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила. При това положение съдът приема, че ответникът не е изпълнил доказателствената си тежест по чл. 170, ал. 1 от АПК да установи по несъмнен начин съществуването на фактическите основания, послужили за прилагане на процесната принудителна административна мярка.

Неустановяването по несъмнен начин на релевантните факти води и до неправилно приложение на материалния закон. За законосъобразното прилагане на ПАМ по чл. 171 ЗДвП е необходимо не само формално позоваване на законовата разпоредба, но и доказано наличие на фактическите предпоставки, визирани в нея. След като по делото не е доказано, че жалбоподателят е осъществил противоправното поведение, описано в заповедта, материалноправното основание за прилагане на мярката се явява недоказано.

С оглед изложеното съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена при неизяснена фактическа обстановка, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Следователно са налице отменителните основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните и доказани по делото разноси в общ размер на 1 205,11 евро, от които за внесена държавна такса в размер на 5 евро и за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1 200,00 евро. Съдът намира възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно. Делото е с обичайна фактическа и правна сложност за този вид производства, но заплатеното възнаграждение не надхвърля в прекомерна степен необходимите разноси за защита, поради което не следва да бъде редуцирано.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП № 933 от 04.05.2026 г., издадена от А. С. С., на длъжност младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на В. Б. М. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Б. М. ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер на 1 205,00 (хиляда двеста и пет) евро.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.

